

Arrest

**nr. 207 479 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Jean Claude VANHALST
Merlostraat 6 B/49
1180 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging..**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juli 2018.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Jean Claude VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden akte waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: **G.Z.**

voornaam: **D.V.**

(...)

nationaliteit: **Colombia**

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Deerlijk/Harelbeke op 17.07.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 10.08.2017 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene werd gehoord op 17.07.2018 door de politiezone Deerlijk/Harelbeke en verklaart dat ze geen familiale relatie noch minderjarige kinderen heeft in België

Betrokkene werd gehoord op 17.07.2018 door de politiezone van Deerlijk/Harelbeke en verklaart louter dat ze rugpijn (scoliose) heeft, maar ze brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10.07.2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10.07.2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 17.07.2018 door de politiezone Deerlijk/Harelbeke en verklaart dat ze ontheemd was door geweld en dat ze bij terugkeer zichzelf zou kunnen doden.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 17.07.2018 door de politiezone van Deerlijk/Harelbeke en verklaart louter dat ze rugpijn (scoliose) heeft, maar ze brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10.07.2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Colombia."

2. Over de ontvankelijkheid

In zoverre de vordering tot schorsing is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, benadrukt de Raad dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 5, 8 en 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Dat noch de politie, tot nog toe althans, noch Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met het feit dat betrokkene nog niet verhoord werd als slachtoffer van mensenhandel – prostitutie ;

Dat tot nog toe het aanvankelijk proces-verbaal uitgaat dat betrokkene enkel delictueuse feiten zou begaan hebben - dit werd ook bevestigd tijdens het telefonisch onderhoud met de Politie zone Gavers op maandag 23.07.2018 om 15h40' en 15h42' - het onderzoek is nog hangende. Er werd aan de Recherche van de lokale politie gevraagd – conform de wens van verzoekster volgens haar handgeschreven verklaring in het Spaans van 20.07.2018 - om betrokkene te verhoren in de hoedanigheid van slachtoffer van mensenhandel ;

De beslissing van DVZ houdt dus geenszins rekening met dit argument en haalt geenszins het nummer van het delict aan : namelijk « 37 »

Gewoonlijk bij vreemdelingencontroles wordt een proces-verbaal opgesteld met waarvan het notitienummer begint met « 55 » : dit werd hier niet (of nog niet) gedaan ;

(stukken 3)

De Magistraat zou gecontacteerd worden voor vervolg aan het onderzoek ;

2. Wat de inschrijving in de Gemeente betreft : verzoekster is op 10.07.2018 in België toegekomen vanuit Spanje (Schengengebied) ;

Op 18.07.2018 in een huis in Deerlijk wacht zij haar baas op om het contract te ondertekenen en het nodige te doen voor inschrijving van aankomst van een vreemdeling in de Gemeente ;

Vooraleer zij haar baas ziet en het nodige kon gedaan worden, is er politiecontrole en werd zij , althans volgens haar beweringen, mondeling zeer hardhandig en brutaal aangepakt ;

(punt 5 en 6 van stuk 4).

Want conform artikel 6 wet van 15.12.1980 wou verzoekster onder leiding van de baas aankomst aangifte doen ;

Dat betrokkene geenszins dacht of denkt aan onderduiken zoals de beslissing van DVZ aanhaalt : zij zal de noodzaak om asiel aan te vragen zo vlug mogelijk uitvoeren ;

Door haar aanhouding kon verzoekster geen enkele administratieve taak uitvoeren zoals ten deze zich inschrijving als aankomst van vreemdeling bij de Gemeente ;

3. Anderzijds haalt DVZ in haar beslissing het artikel 8 van het EVRM aan, zich steunende op het feit dat zij geen familiale relatie of kinderen heeft ;

doch het feit dat de gsm's in beslag genomen werden (zie het bijgevoegde proces verbaal – stuk 3), alsmede een zwart notitieboekje, belet verzoekster van enig telefonisch contact te hebben met haar familie in Colombia :

(punt 4 van haar verklaring : stuk 4)

Zij zit nu opgesloten sedert 17-18.07.2018, en gezien een terugkeer om politieke redenen voor haar, uiterst gevaarlijk blijkt te zijn, kan zij vanop afstand hier in België haar normale familiale en gezinsrechten niet uitoefenen zoals gewaarborgd in het artikel 8 EVRM, zijnde minimaal telefonisch contact met haar verre familie ;

Dat de politie -

– althans volgens het op maandag 23.07.2018 gevoerd telefonisch onderhoud met ondertekenaar van dit verzoekschrift -

– nog de inhoud van die gsm's moet nachecken en dat blijkbaar een pin-code niet zou functioneren, kan dit nog enige tijd duren, vooraleer zij haar familie kan contacteren, wat zorgwekkend en stresserend is voor betrokkene en haar Colombiaanse familie ;

Dat dit ernstig probleem niet aangehaald wordt in de beslissing van DVZ betekend op 18 juli 2018, niettegenstaande dit wel uit het aanvankelijk voormeld proces-verbaal van de politie zone Deerlijk/Harelbeke blijkt ;

Hieruit volgt dat de motivering van DVZ werkelijk de essentiële elementen niet aanraakt in de beslissing 17.07.2018 betekend op 18.07.2018 ;

4. Dat DVZ aanhaalt dat er hier geen schending is van artikel 3 van het EVRM zich refererend naar een gezondheidsprobleem ;

doch dat er in werkelijkheid wel sprake is van een schending van artikel 3 in het kader van de indiening van een asielaanvraag die verzoekster wenst in te dienen ;

Dat zij hiervoor reeds inlichtingen nam bij een Spaanse advocaat, waarvan de brief hierbij wordt gevoegd

Dat in tegenstelling tot wat Dienst Vreemdelingenzaken beweert, is in het geval van betrokkene het artikel 3 van het EVRM wel van uiterst belang en op voor haar toepasbaar : zij informeerde reeds in Spanje voor een asielaanvraag en nu beslist betrokkene haar asielaanvraag in te dienen ;

Dat er dus inbreuk is op artikel 3 van het EVRM door de politieke problemen, waaruit volgt dat verzoekster asiel wenst in te dienen ;

En dat er inbreuk is op artikel 8 van het EVRM gezien betrokkene – sedert haar aanhouding op 17.07.2018 - geen contact kan hebben met haar familie in Colombia bij gebreke van de telefoonnummers en email adressen - wat nog meer geaccentueerd wordt en zorgwekkender is gezien de politieke problemen en dat zij internationale bescherming vraagt, en dat zij gezien haar verhaal niet wenst/niet kan terugkeren naar Colombia.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins rekening heeft gehouden met deze, voor verzoekster althans, belangrijke problemen en hinderpalen ;

Verzoekster verblijft niet op een grondgebied van Schengen om reden van medische verzorging zoals DVZ stelt in de beslissing van 17.08.2018 doch wel om er asiel aan te vragen ;

Hieruit volgt dat de motivatie van Dienst Vreemdelingenzaken, steunt op elementen die zelfs niet aangevoerd werden door verzoekster ;

DVZ laat de echte aangehaalde of uit het dossier te bekomen juiste info, volledig naast zich zonder deze zelfs te behandelen ;

De besluitvorming wordt genomen op basis van verkeerde, onvolledige en voor verzoekster nadelige informatie ;”

3.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk kritiek uit zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

3.3.2.3. De Raad stelt verder vast dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit om reden dat verzoekster op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft sedert 10 augustus 2017.

Verzoekster, die de Colombiaanse nationaliteit bezit, is niet visumplichtig en kan op het Schengengrondgebied verblijven voor een periode met een maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (artikel 6, lid 1 Schengengrenscore).

In haar paspoort, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt een Schengeninreisstempel, aangebracht in de luchthaven van Madrid, van 10 augustus 2017. Het paspoort bevat geen Schengenuitreisstempel. Verzoekster toont niet aan dat zij ondertussen in Spanje of in een andere Schengenstaat enige verblijfstitel heeft verworven, noch toont zij aan dat zij na 10 augustus 2017 het Schengengebied verlaten heeft.

Bijgevolg blijkt niet dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat verzoekster langer dan de maximale duur van 90 dagen op een termijn van 180 dagen in het Rijk verblijft, of minstens er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Gelet op de vaststelling dat verzoekster op illegale wijze in België verblijft, kon de verwerende partij dan ook terecht besluiten om verzoekster te bevelen het grondgebied te verlaten.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan gelet op het bestaan van een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verklaarde sinds 10 juli 2018 in België te verblijven. Op 17 juli 2018 werd zij in illegaal verblijf aangetroffen. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster in de periode van 10 tot 17 juli 2018 heeft getracht haar verblijf te regulariseren op de wettelijke voorziene manier. Evenmin blijkt dat zij zich bij de gemeente heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de

Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dit is binnen de drie werkdagen nadat zij het Rijk is binnen gekomen, of dat zij in een hotel logeert.

Waar verzoekster stelt zij voornemens was zich in regel te stellen, met name het ondertekenen van een contract met haar werkgever, het zich aanmelden bij de gemeente en het indienen van een asielaanvraag, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat verzoekster in gebreke is gebleven om het nodige te doen binnen de wettelijke voorziene termijn. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen en verklaringen die geen afbreuk aan de pertinente en correcte motieven aangaande het risico op onderduiken die steun vinden in het administratief dossier. Met haar betoog toont verzoekster derhalve niet aan dat in haar geval ten onrechte een risico op onderduiken in toepassing werd vastgesteld.

3.3.2.4. Het gegeven dat verzoekster werd verhoord in het kader van een politie-onderzoek inzake reclame voor seksuele diensten en thuisprostitutie/mensenhandel heeft geen invloed op de vaststellingen met betrekking tot haar verblijfssituatie, met name dat zij op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijft en dat om die reden terecht wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het nummer van het aanvankelijk proces-verbaal in het kader van dit onderzoek, met name de code "37.L" niet in de bestreden beslissing wordt vermeld, heeft verder geen invloed op de wettigheid van deze beslissing. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat zij niet wordt bevolen het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, maar wel omdat zij op illegale wijze in België verblijft, hetgeen zij geenszins concreet betwist of weerlegt. De verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden om over dit onderzoek te motiveren in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er geen proces-verbaal wegens zwartwerk werd opgemaakt en dat het nummer van het aanvankelijk proces-verbaal later werd aangepast waarbij de code "37" werd weggelaten. Aldus blijkt niet dat verzoekster van "delictueuse feiten" wordt beticht.

Verder stelt de Raad, op basis van het administratief dossier, vast dat er eveneens een proces-verbaal werd opgesteld met de code KO.55. omwille van illegaal verblijf. Verzoekster kritiek hieromtrent is dan ook niet correct.

Verzoekster stelt verder dat noch de politie, noch de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het feit dat zij nog niet werd verhoord als slachtoffer van mensenhandel/prostitutie en verwijst naar haar in het Spaans handgeschreven verklaring van 20 juli 2018 (stuk 4).

Uit artikel 61/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat de politiediensten onmiddellijk de verwerende partij moeten verwittigen indien zij over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van mensenhandel. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitgebreid werd verhoord over de omstandigheden waarin zij werd aangetroffen door de politie op 17 juli 2018. De politie heeft geenszins op enige wijze de Dienst Vreemdelingenzaken in deze zin heeft verwittigd, hetgeen erop wijst dat zij niet over aanwijzingen beschikken om verzoekster als slachtoffer van mensenhandel/prostitutie te beschouwen. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten geen rekening te houden met verzoeksters in het Spaans handgeschreven verklaring die overigens dateert van na de bestreden beslissing.

Alleszins blijkt niet dat de verwerende partij uit de verklaringen van verzoekster en de stukken van het administratief dossier had moeten afleiden dat verzoekster door een mensenhandelaar zou zijn geworven, vervoerd, overgebracht of gehuisvest in België, met als doel dat zij zou worden uitgebuit in het kader van prostitutie, bedelarij, werken in omstandigheden die strijdig zijn met de menselijke waardigheid, illegale organenhandel, of met als doel een misdaad of wanbedrijf te komen plegen (zie de omschrijving van mensenhandel in artikel 433quinquies Sw.). In het proces-verbaal van 17 juli 2018 kan worden gelezen dat verzoekster werd gevraagd "*Voelt u zich slachtoffer of gebruikt?*". Verzoekster verklaarde: "*Neen, ik ben er mij van bewust van wat ik doe ... ik heb enkel verantwoording af te leggen aan mijn familie in Colombia.*" Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering dat zij slachtoffer is van een netwerk van mensenhandel/prostitutie zonder dit met enig concreet begin van bewijs te staven. Ten slotte blijkt niet dat verzoekster enige klacht omtrent mensenhandel of prostitutie heeft neergelegd.

Verzoekster meent nog dat zij moeilijk haar belangen zal kunnen verdedigen in het kader van een dossier mensenhandel/prostitutie indien zij zou worden uitgewezen en verwijst naar artikel 6 van het EVRM. De

Raad herinnert er vooreerst aan dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, quod in casu, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen, zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5. en vaste rechtspraak van de Raad van State: RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Verder blijkt dat verzoekster enkel werd gehoord in het kader van een lopend politie-onderzoek naar thuisprostitutie in een bepaalde villa waarbij niet blijkt dat haar heden concrete strafbare feiten ten laste worden gelegd noch dat zij strafrechtelijk werd aangehouden of het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijke procedure of daadwerkelijk strafrechtelijk wordt vervolgd. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoekster noodzakelijk of vereist is door de politie- of gerechtelijke diensten, noch dat haar aanwezigheid nog vereist is voor het onderzoek. Integendeel, de politiediensten brachten de verwerende partij op de hoogte van verzoeksters illegaal verblijf en droegen haar op 18 juli 2018 over aan het Centrum voor Illegalen te Brugge. De politiediensten zijn op de hoogte van het feit dat verzoekster gedwongen zal worden gerepatrieerd naar haar land van herkomst. De Raad wijst er ten slotte op dat verzoekster zich, desgevallend, door een advocaat kan laten vertegenwoordigen die haar belangen naar behoren zou kunnen behartigen.

3.3.2.5. Verzoekster acht artikel 8 van het EVRM geschonden nu zij geen telefonisch contact kan opnemen met haar familie in Colombia omdat haar gsm's in beslag zijn genomen.

Deze kritiek houdt echter op geen enkele wijze verband met de thans bestreden beslissing. Het gebrek aan telefonisch contact met de familie wordt immers niet veroorzaakt door het nemen van de in casu bestreden beslissing maar wel door de inbeslagname van de goederen van verzoekster door de politiediensten. De verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden hierover te motiveren in de bestreden beslissing. Het staat verzoekster vrij contact op te nemen met de politiediensten en de gerechtelijke instanties voor de teruggave van de gsm's of het ontvangen van de telefoonnummers van haar familie. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker een stuk neer waaruit blijkt dat dit ondertussen ook is gebeurd.

3.3.2.6. Ten slotte acht verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden door "politieke problemen" waaruit volgt dat zij asiel wenst in te dienen en in Spanje zich daarover informeerde (stuk 5 van het verzoekschrift).

De Raad stelt vast dat verzoekster op 17 juli 2018 in het kader van haar hoorrecht werd gehoord over de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster verklaarde enkel dat ze ontheemd is door geweld, dat zij bij terugkeer zichzelf zou kunnen doden en dat zij nergens asiel heeft aangevraagd.

De Raad herinnert eraan dat het in beginsel aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

In casu, stelt de verwerende partij terecht vast verzoekster zich heeft beperkt tot louter ongestaafde en algemene beweringen die niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Ook in het onderhavig verzoekschrift zet verzoekster niet uiteen om welke concrete en specifieke reden zij overweegt om asiel aan te vragen. Met de algemene verwijzing naar "politieke problemen" maakt zij een schending van artikel 3 van het EVRM geheel niet aannemelijk. Verzoekster blijft vaag en brengt geen ernstige, concrete en duidelijke gegevens aan die toelaten aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst enig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er in Spanje, in België of elders een asielaanvraag werd ingediend. Verder verklaarde verzoekster in het kader van haar hoorrecht dat zij nergens asiel heeft aangevraagd. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Het loutere voornemen om asiel aan te vragen in Spanje of in België is geheel niet afdoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, gelet op haar vage beweringen en gelet op het feit dat zij sinds augustus 2017 op het Schengengrondgebied verblijft en dus ruimschoots de tijd had om een asielaanvraag in te dienen, quod non.

Het staat verzoekster vrij om een asielaanvraag in te dienen, indien zij alsnog meent dat zij internationale bescherming dient te bekomen.

Ten slotte kan het verwerende partij niet worden verweten om in de bestreden beslissing ook te hebben gemotiveerd over de ingeroepen rugpijn van verzoekster. De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd: *'Betrokkene werd gehoord op 17.07.2018 door de politiezone van Deerlijk/Harelbeke en verklaart louter dat ze rugpijn (scoliose) heeft maar ze brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar het land van herkomst'*. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist.

3.3.2.7. Het door de verzoekster aangevoerde artikel 5 van het EVRM heeft uitsluitend betrekking op vrijheidsberovende maatregelen. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om de in casu aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM te onderzoeken.

3.3.2.8. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat bestreden beslissing werd genomen op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch een schending van artikelen 3, 5, 6 en 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het enige middel is prima facie niet gegrond en bijgevolg niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is aldus niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,